

Jens Møller (KrF):

Det er vor opfattelse, at denne sag burde være løst i markedsudvalget eller ved direkte forhandling mellem de interesserede parter. Vi mener, at folketinget har alvorligere ting at bruge sin tid til end at debattere eventuelle mindre fejl på det teknisk-administrative område. Vi er tilfreds med udenrigsministerens redegørelse i dag og tager den til efterretning.

Socialdemokratiets opfordring i dets dagsordensforslag til regeringen går ud på, at man ønsker, regeringen skal gøre, hvad vi har indtryk af den hele tiden har bestræbt sig på at gøre. Dagsordenen må derfor betegnes som inderlig overflødig, men på den anden side, når den nu er her, kan vi naturligvis ikke have noget særligt imod den.

Derimod må vi naturligvis stemme imod SFs dagsorden.

Ib Nørlund (DKP):

Den sag, vi beskæftiger os med, er endnu et eksempel på de urimelige forhold, som landet drives ind i under en mindretalsregerings klamren sig til magten, for den søger åbenbart at udnytte denne magt for sine formål, så længe den har den, og det gælder også på EF-politikens område.

En af de forsikringer, der blev givet ved Danmarks indtræden i EF, var, at EF-politikken skulle foregå under fuld parlamentarisk kontrol. Det har man haft lige så svært ved at holde som de andre EF-løfter, og i og for sig fremgår det også på en lidt forvredet måde af slutningen af udenrigsministerens redegørelse, hvor det jo vises, at selve den måde, som EF-apparatet fungerer på, skaber sådanne forhold, at den parlamentariske kontrol ikke kan være effektiv.

Men netop som mindretalsregering burde regeringen vise megen omhu i udøvelsen af sine beføjelser, og endnu mere fordi den ved, at dens partis egne yderst hårdkogte EF-synspunkter ikke svarer til flertallets og ikke svarer til de forsikringer, som var forudsætningen for udfaldet af folkeafstemningen. Men regeringen viser ikke denne omhu. Den uro, den har skabt med sin EF-politik langt ind i tilhængerpolitikeres rækker, er i sig selv et bevis for det. Især skyldes det vel trangen til at forcere EFs omdannelse til en politisk blok frem. Det er noget,

partiet venstre lydeligt har erklæret sig for, men det var ikke det, der burde være afgørende her, derimod regeringens ansvar over for folketingets kontrol gennem markedsudvalget.

Under det med markedsudvalget indførte system kan der ikke ses bort fra, at regeringen og dens ministre disponerer over en betydelig magt i denne procedure. Det er ikke alene et spørgsmål om paragraffer og fastsatte regler, men om hvordan det fungerer i praksis. For denne magt er af en sådan art, at den lader sig udnytte til at fremstille sagerne, som regeringen gerne vil have at de skal syne, og til at vanskeliggøre, at man ser det, som regeringen gerne vil have at man overser.

Jeg har i den forbindelse gjort mig visse observationer om de taktiske metoder, som ministre kan udfolde i sådanne situationer.

Der er overraskelsesmetoden, hvor markedsudvalget kaldes ind i hast — og det er et udvalg, der er meget flinkt til at møde, må jeg sige, på de mærkeligste tider af døgnet — og så disker man op med sager, som ikke er forberedt eller bekendt og kræver svar senest straks, fordi EF venter. Det er det, som også ministeren delvis bekræfter i sin redegørelse.

Der er papirdyngemetoden, hvor man har god hjælp fra EFs organer, skal det siges, hvorved man kaster store papirer på bordet, hvor de fleste sider kan være omsvøb og almindeligheder, som tjener til at drukne kernespørgsmålene og så alligevel kræver en hurtig og hastig behandling.

Der er de mange ords metode, som er en slags mundtlig udgave af det foregående, hvor en sag fremstilles med stor veltalenhed, som i reglen holder sig til sagens overflade, medens de egentlige problemer og strids spørgsmål, som ligger bag, holdes i det dunkle.

Og der er, hvad man kan kalde EF-latinens metode: udnyttelsen af det mærkelige sprog, der produceres i Bruxelles, som med rette kan kaldes en slags overnationalt sprog — for nationalt er det i hvert tilfælde ikke — og det foredrages i reglen med tungefærdighed fra et stykke papir, fordi man formentlig ellers ikke selv kan holde sammen på det.

Hvis man stillet over for den slags autoritetstunge forklaringer alligevel fordrister